Ч. 221. Второк 2 (15) жовтня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Перед сесиєю ради державної. — З горішно-австрийского сойму. — З полудневої Африки).

Нині мають прибути до Відня президенти обох палат ради державної ґр. Феттер і кн. Альфред Віндішґрец. Безпосередно по відкритю парляменту скличе президия палати провідників клюбів на спільну нараду. На тій нараді буде обговорюване також предложенє зі сторони польскої, аби скоротити буджетову дебату. На то предложенє більші сторонництва парляментарні мають годити ся. Визначнійші посли чеські наміряють крім того скликати засіданє провідників бувшої правиці, аби нарадити ся над новим утворенєм тої правиці. Палата послів відбуде в сім тиждни лиш одно засіданє в четвер. Взагалі намірено відбувати лише по два засіданя на тиждень: ві вторки і пятниці, щоби дати можність буджетовій комісиї скоро обговорити буджет. — Narodni Listy впевняють, що новеля прасова не війде на дневний порядок перших засідань палати, бо в кабінеті не всі міністри годять ся на неї. — Комісия парляментарна ческого клюбу в раді державній відбула в суботу кількагодинну конференцию. Наради були тайні. Слідуюче засіданє комісиї відбуде ся в середу у Відни. — Перше засіданє Кола польского відбуде ся в четвер дня 17 с. м. а друге в неділю, дня 20-ого с. м. На другім засіданю вибере Коло комісию парляментарну і другого віцепрезидента, на місце бл. п. Вайґля.

Горішно-австрийский сойм в Лінци нараджував ся над предложенєм о охороні інтересів рільництва при заключуваню торговельних і митових договорів, як також над справою вивозового мита на дерево. Посол Баєрле предложив резолюцию, щоби правительство при заключеню торговельних і митових договорів мало на оці виключно інтереси Долитавщини. Посол Ерб вніс предложенє о утвореню окремої австрийскої митової области. Посол Добльгофер заявив, що з точки погляду австрийского рільництва нема бесіди о проєкті німецкої митової тарифи. Посол Баєрле предложив, щоби сойм заявив ся за митовою унією з Німеччиною. Сойм приймив предложенє комісиї в ціли охорони рільництва і против вивозового мита на дерево, прочі предложеня відкинув. — Той сойм ухвалив також між иншими одноголосно закон о реформі виборчій, заводячій безпосереднє голосованє в куриї сільских громад.

Дня 11 с. м. минув вже другий рік війни в полудневій Африці. Іменно дня 11 жовтня 1899 року переступили Бури границі анґлійскі в Наталі і Капляндії. Тоді всі Анґлійці були певні, що до кількох тиждців упорають ся з Бурами, а пересторогу заграничних часописий висьмівали як доказ невіжости, або відпирали з обуренєм називаючи ті голоси вибухами ненависти до Анґлії. Війна розпочала ся і вскорі показало ся, що Анґлійці дуже помилились. Відкликано тоді команданта анґлійских войск в Африці ґен. Ботлєра, бо доказував, що потреба єму о много більше войска, а іменовано начальним вождем ґен. Буллєра, того самого, котрий по маневрах в 1899 році публично заявив, що анґлійска армія цілком нездала і то як офіцири, так і рядові вояки. Відтак як звістно змінювано ще два рази начальну команду, але війна таки тревала і треває дальше. Анґлійска праса дуже понуро обходить ті роковини. Daily Telegraph, що належить до найгорячійших сторонників війни і правительства, отверто признає, що дволітна борба змінила погляди анґлійскої суспільности і доказала, що надії Крюґера все-таки були певнійші, як загально думано. Daily Chronicle зуставляє такі дати: 11 жовтня 1899 війна розпочала ся — 6 жовтня 1900 заявляє Чемберлєн в парляменті: „Тепер коли війна минула, нарід хиба ще не знає, як тяжкою она була". — Дня 8 жовтня 1901 каже льорд Робертс в Ліверпули: „Бажаю з цілої души, аби та війна минула... Прошу нарід о терпеливість". Times обкидає правительство докорами і звалює на него головну вину, що війна так довго треває, покликує ся на льорда Кіченера, котрий жалує ся, що присилають єму нездалих рекрутів.

Новинки.

Львів дня 14 го жовтня 1901.

— **З львівского університету.** В пятницю відбула ся промоция sub auspiciis imperatoris на доктора фільософії п. Неґруша, котрого цісарска канцелярия вибрала з предложеного їй терна. З тої нагоди вручив С. Е. п. Намістник в імени

---

12)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

(Дальше.)

Панна Софія почервоніла як доспіла вишня, єї сестра почала сьміяти ся, а дід говорив дальше:

— Нині мені дорога випаде через Майдан, а що мала би паннунця там кому переказати, то перекажу, а кому веліли би поклонити ся, то поклоню ся.

— Сказати не маю нічого, а що до поклонів, то поклоніть ся від нас пани Завадскій.

— Добре, паннунцю, поклоню ся, а єї синови то певне не треба?

— Длячого?

— То поклонити ся єму від паннунці?

— По що?

— Длячого? По що? І поклонити ся — і не кланяй ся.... Мій дідівский розум не зміркує.

— Міркуйте собі, як хочете, атже я не кажу ні сяк, ні так.

— То власне найліпше, паннунцю.

— А то чому?

— Бо я після свого помиркованя, скажу єму і сяк і так.

— Лише дуже вас прошу, не скажіть за богато. Я вам нічого не поручаю і нічого вам не приказую. Пан Станислав, коли хоче, може до нас приїхати, знає дорогу; що вже два тижні не був, то єго воля. Ніхто тут не тужить з тої причини і не плаче, але коли єго мама, пані Завадска, приїде, будемо дуже тішити ся. Скажіть їй то дідусю, повідьте, що сумно нам за нею, що ми приїхали би до неї, але тепер такий час, в господарстві робота, що нема коли, і тяжко о коні просити не сьміємо. Пани Завадскій лекше, як нам, на лісничівці господарство маленьке, можна на час лишити єго, а пан Станислав для матери не буде жалувати коний. То лиш, дідусю, скажіть, більше нічого. Нічого а нічого, ні одного слівця, бо я дуже загнівалась би на вас.

— Добре, паннунцю, добре, Власія учити не треба; скажу всьо пани Завадскій, а колиб так стрітив єї сина в лісі, то вже на Майдан не піду, лише лісом, просто коло озера, до Зимної Волї. Що я мав матери сказати, то скажу синови, а він повторить їй всьо до слова. Певне повторить, бо то дуже точний панич.

— Звідки ви, дідусю, знаєте, чи він точний, чи ні?

— Богато, золоті паннунці, по сьвіті находив ся, богато наслухав ся і надивив ся, то й не одно знаю. Люди нераз говорять, на діда не уважають, а дід сидить в комнаті, або коло комнати і чує. А знають, паннунця, що то дідівске ухо?

— Ну, ухо, як ухо.

— Ой ні, паннунцю золоті, ні; на сьвіті суть ріжні уши, а цілком неподібні одні до других. Инші хлопскі, инші жидівскі, а дідівскі ще инші.

— Отже які?

— Тож то й є, що так як дідівска торба — глубокі. Що там упаде, то вже й сидить, бо дід рідко коли витрясає торбу. Паннунці сьміють ся з діда....

— Алеж ні.

— Знаю я то, знаю, бо я трохи видючий.

— Як, видючий?

— Коли треба уроки відвернути — відверну; зашептати болячку, — зашепчу; що в чоловіці сидить, — пропшибну, і навіть угадаю, яку хто гадку має.

— Не може бути!

— Ану, нехай паннунця спробують.

— Якже я маю спробувати?

— Сказати, що паннунця гадають?

— Сказати.

— Паннунця гадають так: добре, що дідище іде на Майдан, але шкода, що завтра не буде туди переходити. Отже на злість буду завтра вертати, як лиш ясне сонічко покаже ся.

Видко, дід відгадав гадки дівчат, бо розсьміяли ся в голос і утікали в огород, як сполошені серни.

Власій погладив бороду і поволік ся поволи до кухні на борщ.

ГЛАВА III.

Слівце о посесорі з Березівки, єго сестрі Ґертруді, о вишневім соку і асиґнациї на дерево.

О посесорі Березівки капіталісти чорноболотскі говорили ріжно, взагалі не припадав

Є. В. Цїсаря п. Негрушови золотий перстень висаджений брилянтами в формі „F. J. I.“ (вартости 1.200 корон). — Для інформациї додамо, що на всїх унїверситетах в Австро-Угорщинї може що року відбувати ся одна промоция на доктора sub auspiciis imperatoris; лише на віденьскім і будапештеньскім унїверситетї таких промоций може бути по 4, а на праских унїверситетах по 2.

— **Іменованя і перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів іменувала: почтмайстрами І. кл.: В. Вільчкевича для Жабля, В. Донїхта для Стрілиск нових, О. Байсу для Висшча коло Бохнї, С. Фрухтмана для Глинян, М. Пельца для Корчини, Л. Ріхтера для Борислава; почтмайстрами ІІ. кл. 2-ої степени: К. Широкого для Ценжковиць, Т. Васевича для Баранова, Й. Шелїньского для Богородчан, А. Петриковского для Буська, П. Вуйцїка для Волї рожанецкої, В. Скоповского для Тарнова, В. Богданьску для Іздебника, Ст. Швеґлера для Тимової, А. Пйонтковску для Тирави волоскої; надала посади почтових експедиторів: Ем. Фогельзанґовій в Камінній, Юл. Валюховичевй в Ляшках коло Борівки, М. Бардельови в Доможирі, Ст. Горватови в Цуцилові, Ал. Тірпмідови в Падибах-Вовтичах, Т. Кенїгови в Турильчу, В. Ґерманїсови в Богданївці, М. Нижанківскій в Тартарові, Ст. Яворскому в Щепанові.

— **Комітет краєвого віча приватних урядників** завідомляє інтересованих, що по причинї великого числа зголошень будуть ся видавати карти участи для участників місцевих тілько до дня 18 с. м. включно, а пізнїйші зголошеня не будуть увзгляднені. Богослуженє на інтенцию віча відправить в день 20 с. м. о год. 9-ій рано о. прелат Ленкевич в лат. костелї архикатедральнім, а рівночасно відправить ся богослуженє в церкви Успения Пресьв. Діви. — П. Мінїстер зелїзниць не увзгляднив просьби о знижку цїн їзди зелїзницею, Замовлені вже через участників білети на представленє театральне драми Романовского „Попель і Пяст“ видасть бюро комітету. Лїста вже замкнена і дальші зголошеня не можуть бути увзгляднені. — Карти участи на віче зістали вже з а м і с ц е в и м членам вислані почтою враз з програмою віча і проєктом закона. Евентуальні рекламациї до 18 с. м. — Засїданє виконуючого комітету відбуде ся в четвер 17 с. м. — *Комітет.*

— **Движима азбука,** — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до переховання і відповідною інструкцією та з приладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропігійской (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука“ повинна находитись безусловно в кождій народній школї.

— **Вінчанє** п-ни Амелїї Ґамотівни з п. Евгенїєм Янкевичем відбуде ся ві второк дня 15-го с. м. о 7-ій годинї вечером в Успеньскій церкви у Львові.

— **Вздержаливість на якийсь час.** З Нового Санча доносять до тутешних дневників: Понеже арендар міскої пропінациї в Новім Санчи, Будінґер підвисшив самовільно цїни пива, постановили тамошні горожани на скликаних умисно в тій цїли зборах доти не купувати пива з пропінациї, доки Будінґер не опустить своєї цїни.

— **Злодїй роверовий а відважна служниця.** До помешканя панї Ружицкої при ул. сьв. Софії ч. 10 прийшов вчера якийсь незвістний мужчина і зажадав від служницї Мариї Бронґлївної в імени сина п. Р., щоби она видала єму ровер. Розумна служниця того не зробила і злодїй пішов, але вечером вернув злодїй знову і хотїв ровер на силу взяти. Служниця поставилась до злодїя і не дала. Злодїй кинув ся тогди на ню і скалїчив єї чимсь в руку, а служниця маючи ніж в руках зачала боронити ся ножем та розтяла злодїєви долоню, а при тім наробила крику. Аж тогди злодїй утїк і доси не можна було єго вислїдити.

— **Зі Стрилиск** пишуть нам: В недїлю дня 6 жовтня Русини зі Стрілиск і околицї пращали Вп. дра Володимира Яновича, котрий по 3-лїтнім тут побутї переносить ся до Станиславова. З многих і красних промов прощальних спізнати було можна, що Вп. др. Я. в короткім сїм часї велике довірє здобув собі у всїх. І не дивниця. Лїкар се незвичайних здібностий, що свої обовязки виповняє з правдивим пожертвованєм, тож скоро лиш др. Я. перенїс ся з Відня, где був лїкарем при шпиталї до Стрілиск, бо ту мав родину, зараз зачали хорі до него горнутись і борзо рознесли єго славу яко знаменитого лїкаря так, що з трех повітів бобрецкого, рогатиньского і перемишляньского множество людий шукало у него поратунку для свого здоровля. Хотяй др. Я. від рана до ночи занятий був працею коло хорих, хотяй з фіри на фіру мусів ся пересїдати, хотяй від утоми нераз па силах опадав, однак знайшов ще час і для праці народної. Читальня стрілицка заложена перед 13 роками зараз по заложеню заснула. Займив ся нею щиро др. Я. на ново зібрав до неї членів, громадив фонди на будову читальняної хати, ревно там трудив ся, і довів, що читальня гарно почалась розвивати, а не легка то річ упавшу читальню назад до розвою побудити. Щоби нарід вирвати з рук лихварів і з банків жидівских, котрих в околици і в місци єсть кілька, заложив Райфайзенївску касу позичкову, котра під єго управою великі услуги робить Стрілискам і двом найблизшим селам. Тому нарід, пізнавши в нїм свого щирого приятеля, відносив ся до него з повним довірєм, чого дав доказ, вибираючи єго своїм заступником в Радї повітовій, тому то всї з правдивим жалем пращали єго в дни 6-ого с. м. До сльоз порушила від їжджаючого бесїда селянина з Грусятич, Панька Вереса, котрий в імени селян дякував єму за все, що для них зробив, а передовсїм за те, що научив їх, — навіть найбіднїйших — ратувати своє здоровлє, і найбіднїйшому миле, і просив, щоби там, в великім місті також о них памятав. — В хвили, коли Ви Вп. п. Доктор вже нас опустили, ще раз шлемо Єму щирі наші желаня: Нехай Г. Бог дарить Вас здоровлєм і всяким добром во многії лїта! *П.*

— **Застрілив власного сина.** З Рогатина доносять нам: Дня 9 жовтня начальник громади Висни повіта рогатиньского дав знати патролюючому жандармови, що дня 8 с. м. застрілив хтось в двірскім лїсї Володислава Маделя, сина двірского побережника, Казимира Маделя у Висні. Патролюючий жандарм пішов з начальником громади на місце до лїса і застав там вже судово-лїкарску комісию, котра

він їм до смаку. Збіжа на пни нїколи не продавав, гроший на заплаченє посесиї не позичав, а коли прийшло до якого інтересу, торгував ся о кождий гріш, часом кляв, а бували і такі случаї, що порядного купця викидав за двері.

Такі люди не дуже приємні в поведеню, але за те певні в інтересї; певні в інтересї, але заробити на нихне можна.

У такого чоловіка сто кірців значить все сто кірців, а сказавши на приклад осьмий грудня єсть безуслївно осьмий грудня, хоч би того дня було навіть землетрясенє. То дуже красно, але некористно, бо не можна дістати нї гроша за недодержанє речинця, нї кількох кірців збіжа за проволоку, нї навіть дурного теляти або гуски за кречність. Коли би всї люди були такі, тодї делїкатність капіталїстів не приносила би цїлком проценту.

В Чорнімболотї добре знали, що Березівка від двайцятьох кількох лїт єсть в посесиї пана Яцка Борецкого і буде в нїй доси, доки пан Яцко Борецкий схоче, бо нїхто з доохрестних посесорів рат так правильно не платить і нїхто так не господарює порядно, як він.

Кажуть, що пан Борецкий має гроші; чорноболотскї фінансїсти обчислили, що хто має такі великі доходи і такі малі видатки, як він, той мусїв за двайцять кілька лїт наскладати бодай кільканайцять тисячів рублїв.

Однако не можна було дослїдити, де їх держить і що з ними робить; навіть звістний з дипльоматичних спосібностий Давид Сливка не міг того розвідати.

Послано молодого жидика, аби представив ся за фактора, що може поручити наймитів і всяку двірску службу і щоби при тій нагоді виміркував, де що може бути, але виправа не повела ся.

Пан Яцко, чоловік з природи недовірчивий, стрітивши жидика на подвірю, почав єго сам випитувати, а позаяк молодець мотав ся у відповідях і не умів пояснити, чого властиво прийшов, велів єго шляхтич вивести за ворота, заповівши єму при тім, що коли щераз покаже ся на фільварку, то стрітить єго ще більша неприємність.

Міг би хто гадати, що жидика вислано в злих намірах; але то хибний погляд, обиджуючий чорноболотским фінансїстам; коли хотїли знати, чи пан Яцко має гроші, то лиш виключно для вдоволеня цїкавости.

Молодому жидикови сказано, що він дурний і що взявшись незручно до річи побудив неохоту пана Борецкого до цїлого місточка.

Молодець відповів і то навіть досить злобно, щоби на розвіди вибрав ся хтось мудрійший, коли очевидно найде ся такий в Чорнім болотї.

Давид Сливка нїчого не говорив, але взяв до серця визов жидика і постановив при першій нагодї основно річ розслїдити. І справдї одного дня приїхав до Березівки дуже збентежений, спочений, червоний на лици і заявив службі, що мусить бачити ся з паном Борецким, в незвичайно важнім і пильнім інтересї.

Сказано єму, що пан Борецкий єсть в поли під лїсом, де косять ячмінь.

Давид не ждав аж верне, лише сїв на біду і обкладаючи коня бичем, пігнав ґальопом на поле.

Пан Яцко побачив єго здалека і пізнав, а видячи, що жид дає єму якісь незвичайні знаки, лишив робітників і наблизив ся до самої дороги.

Давид зіскочив з біди.

— Вельможний пане — сказав задихуючись — вельможний пане! Везу золоте яблоко, на моє сумлїнє, золоте яблоко!

— То вези собі — відповів рівнодушно шляхтич — що менї до того?

— Як що? Оно для пана; я до пана умисне їду, я коня забиваю, щоби нас хто не випередив.

— Нас?

— Певне, чейже і я при тім щось зароблю.

— Говори-но по людски, бо я при роботї, а возити ся з жидами не люблю; хочеш що купити, купуй, плати, забирай і пропадай де перець росте.

— По що перець? Вельможний пан дуже горячий.

— Бувай здоров. Щасливої дороги!

Сказавши то, відвернув ся і пустив ся до робітників.

— Пане, прошу пана! — кричав, біжучи за ним Давид. — Я вам до руки великий маєток даю, пан можуть ще сто лїт жити а друга така пригода не лучить ся. Не випускайте добровільно щастє з рук, не кривдїть дочок.

— Нехай тебе о мої дочки не болить голова, то не твоя річ. Що маєш сказати?

— Пан знають Тартачок, пять миль за Чорним болотом?

— Знаю.

— Добра там земля?

— Дуже добра.

— І лїс є...

— Прорідженнй.

— І луки, ай, які луки! Ой, ой, щоби я таке щастє мав.

— Справдї знаменитї.

Давид перехилив голову, прижмурив одно око і спитав:

— Як вельможному панови здасть ся, чи за ту землю можна дати по сорок рублїв за морґ?

— Не надумуючись можна.

— Ну — скрикнув Давид з триюмфом — то Тартачок хочби й завтра може бути ваш! Теперішний дїдич трохи в інтересах; єму кучить ся на селї, хоче мешкати в місті, відпочати — і тому продає з вільної руки. Треба зараз нинї на ніч їхати, порозмавляти з дїдичем, а позавтра до гипотеки і конець.

Пан Яцко усьміхнув ся під вусом і відповів поволи:

була занята секциєю тїла убитого Володислава Мадея, а по відїздї комісиї розпочав доходженє в цїли викритя справи смерти Володислава Мадея. Слїдство показало, що то власний батько застрілив сина. Казимир Мадей не хотів зразу признати ся, але коли жандарм єго припер, він признав ся, що убив сина, але оправдував ся тим, що то стало ся не хотячи, бо коли він вертав змерком через ліс дом[і]в, то побачив, що на яких 30 кроків від него шось зарушало ся в лїсї; він гадав, що то дик, котрих в лїсї єсть богато, стрілив в ту сторону з дубельтівки, а тогди майже рівночасно з вистрілом зачув крик взиваючий помочи. Коли прибіг на місце, пізнав власного сина, котрий лежав в крови і за кілька хвиль опісля погиб. Чи має ся тут дїло з уложеним з гори убийством, чи то лиш простий случай — покаже слїдство, котре в сїй справі веде ся.

Штука, наука і лїтература.

— **„Товариш“**, богато ілюстрований календар на 1902 р. вже вийшов і від завтра буде розсилати ся. — Треба поспішити ся з замовленєм, бо ся книжка розпочинає видавництво, якого у нас доси ще не було, а шкода би, як би хтось опісля не мав першого річника. — „Товариш“ то календар, якого в наших краєвих лїтературах доси ще не було. То книжка не лиш придатна для всіх, але конче потрібна, то книжка, котра буде служити не лиш на один рік. Самих ілюстраций має сей календар 70, а з того 24 карт зьвіздистого неба уложених так, що кождий хто лиш собі прочитає поясненє до них а подивить ся на карти, буде міг легко розпізнавати всі зьвізди на небі. Карти ті придатні вже на сей рік так само як і на кождий иншнй. Дуже гарні суть ілюстраций до війни Бурів з Англїйцями і до хіньскої війни. Хто хоче мати добре і вірне понятє о Бурах та о їх геройскій війні, той знайде в „Товаришу“ не лиш дуже займаючий опис та коротку історию війни, але й дуже відповідні до того ілюстраций. Але мабуть найбільша вага календаря в тім, що він подає способи як вибирати собі званє, як шукати і добивати ся якогось становища. В розвідці „як вибирати собі званє“ подані способи і дороги, якими доходить ся до всіляких становищ в цивільнім станї і у войску. Годї нам тут описувати сей календар, а згадаємо ще про дуже поучаючу лїтопись історичну з гарними і дуже інструктивними ілюстрациями та про дуже займаючу лїтопись випадків. Ряд житеписий визначнїйших людий з портретами і дещо із замітнїйших винаходів кінчить сей календар. Цїна календаря, в порівнаню до того, що він подає, єсть так низька, що кождий може легко собі той календар купити. Купити раз на рік за 1 К. книжку, з котрої можна мати ужиток і кільканайцять літ та лишити ще й дїтем, то чей не богато. Посилати гроші і 10 сот. на почту під адресою: С. Горук, Львів, площа Домбровского число 1.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 14 жовтня. Сими днями виїздить Цїсар до Бупапешту.

Сімля 14 жовтня. З Кабулю доносять, що в цїлім Афґанїстанї спокій. Начальники поодиноких племен прибули до Кабулю, аби зложити чолобитню новому емірови.

Претория 14 жовтня. Від 15 вересня полонено загалом 18 бурских командантів, котрих засуджено на вічне прогнанє з полудневої Африки. Бота з Наталю вертає до Трансвали і везе з собою значні запаси поживи.

Льондон 14 жовтня. Кіченер доносить, що відділи ґен. Френча взяли до неволї бурского команданта Шеперса.

Льондон 14 жовтня. Бюро Райтера доносить з Міддельбурга: команданта Бурів Льотера засуджено на смерть. Кіченер потвердив засуд.

— Не треба їхати нинї на ніч.

— Як не треба? — крикнув розгорячений Давид.

— Бо нї. Я не куплю Тартачка.

— Не купите?

— Нї.

— Таж лише що сказали пан самі, що можна дати цїну, яку жадають, не надумуючись.

— Дійстно можна.

— Ну?

— Але я не дам.

— Нехай менї пан витолкують, длячого, який в тім „ґанч“ є?

— Є два як для мене: перший, що не маю охоти купувати, другий, що не маю гроший.

— Пан не мають гроший?

— Тобі дивно?

— Певне; як пан не мають гроший, то хто їх буде мати в наших сторонах?

— То менї всьо одно; нехай їх має, хто хоче.

Пробовав ще Давид з ріжних боків, заходив то звідси то звідти, але то нї на що не здало ся.

Посесор Березівки був такий завзятий господар, що гадкою поза межі фільварку, піль і лук дуже рідко вибігав, чужими справами не займав ся цїлком, близших зносин майже з нїким не удержував. Від рана до ночи був на поли, або в стодолї, всюди заглянув, всього сам допильнував.

Не диво, ще в очах чорноболотских капіталїстів був заможним, коли не богатим чоловіком.

Борецкий був то мужчина високий, сильний, поважного вигляду; черти лиця мав хороші, вус великий, шпаковатий.

Повдовів по кількох лїтах пожитя з женою. Жену, женщину молоду, а дуже добру і люблену забрала єму в молодости смерт; полишив ся сам з двома маленькими дочками.

Відчув він глубоко страту, а хоч не виявляв жалю і розпуки, то однако знати було по нїм, що дуже терпить.

Другий раз женити ся не хотів, а щоби дочки мали жіночу опіку, а дім господиню, спровадив свою сестру, панну Ґертруду; она заступала Софійцї і Ядвиги матїр.

Була то стара панна, трохи примховата, палка, але дуже честна женщина.

Займала ся дїтьми сердечно, а жіночим господарством завзято, з безпримірною енерґією.

Від разу, від першого дня, в котрім прибула до дому свого брата, зажадала, аби їх взаїмне відношенє було ясно зачеркнене.

— Ти, пане брате, — сказала — пильнуй свого, я буду пильнувати свого і не перешкаджаймо одно другому. Знай о тім, що люблю і умію радити, а коли я не віддала ся, то лиш тому, щоби не піддавати ся під чиюсь власть.

— Так, сестро — відповів Борецкий — атже знаю тебе від малого, я твій брат, а родом кури чубаті.

— Родом, пане брате, родом, лише нам якось не щастить ся.

Борецкий зітхнув, стара панна говорила дальше:

— З пятеро лише нас двоє лишило ся: я руту сію, а тепер вже й не сію.

— З власної волї.

— Як є так є, досить що є. Віддавати ся не буду, бо вже з літ вийшла, а й ти бідолахо, не найшов щастя в подружу.

— Противно, було...

— Так, але коротко.

— Тим більший жаль і біль, панї сестро — сказав зітхаючи. — Колиб небіжка була зла, прикра, докучлива, то очевидно не відчув би я так єї страти, але така добра, така тиха...

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

поcп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підвамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підвамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_5$ до $^{14}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·30	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підвамча
	9·30	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підвамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підвамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підвамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підвамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підвамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_8$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-росийского.**

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Греціи, Півециї і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, **найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,**

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 ґрам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3 4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
$^1/_1$	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
$^1/_2$	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
$^1/_4$	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
$^1/_8$	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччїого* величини 37$^1/_2$×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (пітихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского,** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, нове.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєтї, всї томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французкий).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)